

„Ein egen Trast böt man ta ombord uppa fustan:
Z.

"En Glesman, postel böt wara gwid upå någen, som en abbore, och som en sparf opp i sågen; Drickstantt och snarand, ty annars går han och warfar, En redels stua förtan roder och antar."

Men blafte vinden, så stummet vde fting bogen,
 Och vägen plides lifsom en fäta för plogen,
 Då tog han ftingan, och helt fetsam til
 Han fatt och talte rätt mängen ftof, som jag
 minnes.

Was gungens lüne wart man iust also dragen
 I schuppangen sag tog mitt marte für dagan:
 Da sag i rappen och fajtuz-dörrn böde smallen,
 Da war sag stier, att daggan soll innan quallen.

3.
 Siu fies far man iust ei wara fien, da det galler,
 Och far min war iust ej bland de blota han heller.
 Da stormen hwen, fa det blaste invars genom
 froppen,
 Da soll det gubben iust in art se mig pa toppen.

Sag til på dattet, og anstaaget var tojen,
 Og loften tættet, og ginstuudgærd anstaaelsen.

Och guld och purpur öfwer hafvet strör,
Ledsaga honom när Fring skeppens stammar
Ör månhus natt, och sig ej windslågt rör.

Ledsaga honom långt från hemmets stränder
Till Otaheitis sköna paradis,
Till Perus strand, till Javas rika länder,
Till Nova Zemblas fjäll af ewig is! —

Och när med honom storm och böljor strida,
Och sista plankan höls af hvirflas brus,
Var då — Nautilia vid hans sida,
Och tänd i hjertat Tron med himmelskt ljus!!

Jag var då på post och läste i latinska klassen. Utifrån på toppen av skogen såg jag uppåt i skogen.

4) Dat min, lallig, dan war en fteppare,
 dan war, beftta, den apeltredafte man, man,
 dan gief i irde, of kallftinshandlar dan gade,
 of ganfta ofta dan wld mit ota dem lade.

Den Andra:

När öfver hafvet stormen ryter,
 Och blifven ljungrar genom flynn,
 När heppet emot vågen bruter,
 Och flummret yr mot himlens drönn,
 Då våldgas hjertat, blodet flyter,
 Och stormande lif hafvets fly,
 Med tingen jag min löst då byter,
 Då skon jag lefva vill och dö.

1. Die erste ist die
 2. Die zweite ist die
 3. Die dritte ist die
 4. Die vierte ist die
 5. Die fünfte ist die
 6. Die sechste ist die
 7. Die siebente ist die
 8. Die achte ist die
 9. Die neunte ist die
 10. Die zehnte ist die

GS 1102

Tre nya och wackra

Sjömanswisor,

Den Första:

Når öfwer hafwet stormen flyger, 2c.

Den Andra:

Och Far min, salig, han war
en skeppare, han han, &c.

Den Tredje:

Så drag du hån min unga
sånggudinna, &c.

1. 'arumuy uagoo uol ayu mounoh vbojooz

9

2. 'boj vmarai sjarisg suvq nri vugai pG
'vay suvq jorin vuarvooq uvarj jvq pG
'vuarvooq vugai qum jvq pG
'vay mounoh qvay — jv uvarj jvq pG

3

4. 'quvjarisj vuarj i sjaris sjarisvay pG
'vay pG uvarj pG jvq sjarisvay pG
'vay pG uvarj pG jvq sjarisvay pG
'vay pG uvarj pG jvq sjarisvay pG

4

5. 'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG
'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG
'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG
'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG

5

6. 'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG
'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG
'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG
'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG

6

7. 'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG
'vay vdarv uq jvq sjarisvay uq nq pG

Strik ej på hjelp, då du kan dig hjälpa förutan.
Lit ej på andra, ty huru usel och lumpen
Är ej den skutan, som jemt skall lättas med
pumpen!"

8.

„Var oförfarad, se faran skinnt uti synen,
Då hafvets herre drar barstet ihop ögonbrynerna.
Var jemt beredd till att möta döden och dom-
men,
Ty båda komma helt oförtänt liksom bommen."

9.

Så talte gubben — och detta var bland det
sista,
Hans lefnadsankar, hur starkt det var, måste
brista;
Af döden lät han sig in i hamnen bogsera,
Och skutan fick jag i arf af honom, m. m.

10.

Men sjömansyrket det fick i botten jag lära,
Och främst af allt meta hut och se'n manövrera.
Och säkert är, att jag än i dag derförutan
Ännu ej varit min egen Herre på skutan.

—

Den Tredje:

1.

Så drag du hän min unga sånggudinna,
Att modigt svärfva öfver hafvets våg,

Den Första:

1.

När öfver hafvet stormen flyger,
Och vi för underseglen gå,
Då i toppsegelns rundning smyger,
En lindrig bris från himlen blå,
Då minns jag nog hur ödet kastar,
Rätt ofta hoppets segel back,
Och oemotståndligt tanken hastar,
Till henne, och jag suckar ack!

2.

Men ack! hur trolöst vind sig skrotar,
Rätt åt det streck vi ämna gå,
Och bidvind dikt an vi skotar,
Och prekä för att hamnen nå.
På drillen och kompassen hvilat,
Min sällan aldrig störda blick,
Jag suckar blott, men tanken illar
Till henne, som mitt hjerta fick.

3.

Men ack! hur hårligt vinden rummer,
Då braka syrakant upp hvar man,
Låsegelns maza himlen skummer,